

Een gespannen jacht
op een gestoorde moordenaar

De gestolen jurk

Peter van Beek

QV Uitgeverij
Postbus 1027
6501 BA Nijmegen
The Netherlands
Tel: 0031 (0)6-53510166
Website: www.qvuitgeverij.nl
E-mail: info@qvuitgeverij.nl

1e druk 2025 – Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Anima communicatie & vormgeving
Foto's: Jan Peter Mulder (cover) en Birgit de Roij (achterflap)
Druk: PRINTSUPPORT4U
ISBN 9789492435248
NUR 332

www.texelsethriller.nl

© Peter van Beek/ QV Uitgeverij, 2025 – De gestolen jurk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

4 april 2025

Het lichaam was geschonden

Aan de balie van vakantiepark *De Sluftervallei* in De Cocksdorp stonden een vrouw en man te wachten op de sleutel van het vakantiehuis dat ze voor een midweek gehuurd hadden.

De vrouw had haar arm om het middel van de man geslagen en wipte van de ene voet op de andere. Ze droeg een veelkleurige, lange jurk waarin glazen bolletjes waren verwerkt en hakloze schoenen die met riempjes om haar enkels waren vastgemaakt. Haar jas was van dunne wol.

De man had een gebreide trui aan en een leren broek aan, het leek alsof de man en de vrouw van een filmset kwamen.

Hun kleding was nat. Al dagenlang trokken er hevige regenbuien over Texel en de parkeerplaats was meer dan vijftig meter van de ingang van de receptie.

‘Er is een klein probleempje,’ zei de vrouw – eigenlijk een meisje nog – achter de balie. ‘Het huisje kan niet verhuurd worden.’ Ze keek alsof zij de schuld van het ongemak op zich nam. ‘Het wordt onderzocht.’

‘Onderzocht?’ De man tikte op de balie. Het geluid van de trouwring klonk als een triangel, helder en doordringend.

De receptioniste knikte. ‘De schoonmakers konden vanmorgen niet naar binnen, maar we kunnen voor u het probleempje snel oplossen, want naast het huisje dat u hebt gehuurd, is een andere vakantiewoning vrij, een luxe vrijstaand huis met wellness.’

De jonge vrouw legde een gelabelde sleutel op de balie en noemde het nummer van het pand.

Vijf minuten later parkeerde het stel de auto op een parkeerplaats vlakbij de vakantiewoning.

Een tiental meter verderop stonden een politiebusje en een oldtimer pick-uptruck waaruit een roodharige vrouw stapte. Ze droeg een ouderwetse, gele regenjas en beende naar de voordeur van het vakantiehuis, waarvan de voordeur geforceerd was.

Ze haalde een paar handschoenen uit haar broekzak en trok ze aan. 'Dat blijft altijd een geklooi,' mompelde ze. Ook schoof ze overschoenen over haar cowboylaarzen.

'Bizar,' zei een agente tegen de vrouw met het rode haar. 'U moet een sterke maag hebben.'

'Ik ben wel wat gewend.' Ze stapte de woning binnen zonder haar voeten te vegen.

In de woonkamer stond een agent, zijn gezicht was bleek en zijn rechterhand trilde. Zijn slapen waren nat van het zweet. 'Lone, ik heb de Forensische Dienst en de dienstdoende schouwarts al gebeld.'

'Is dat niet wat voorbarig?' vroeg rechercheur Lone Telander. Haar stem was scherp.

'Dat denk ik niet, ga zelf maar kijken.'

'Waar?'

'In de slaapkamer boven. Het is geen prettig gezicht. Zal ik meelopen?'

Telander haalde haar schouders op. 'Dat moet je zelf weten, maar ik heb je hulp niet nodig. Ik kan zelf prima een trap op lopen. Wil je me een hand geven? Daarvoor lijkt de trap me te smal.'

De agent keek besmuikt en tuitte zijn lippen. Hij wilde iets zeggen, maar Telander was hem voor: 'Jullie leren het ook nooit. Een vrouwelijke rechercheur kan best zelf een plaats delict bekijken. Hopelijk heb je niets aangeraakt.'

'Ik ben een ervaren agent, de pd is niet gecontamineerd.'

Telander lachte. 'Vind je het interessant om een moeilijk woord te gebruiken? Je kunt toch gewoon "vervuild" zeggen?'

Telander wachtte het antwoord niet af en kloste de houten trap op. Op de eerste verdieping waren twee slaapkamers. De eerste was zo te zien niet gebruikt, het bed was strak opgemaakt. In

de andere kamer stond een tweepersoonsbed waarop een naakte vrouw lag. Ze droeg een latex masker dat een meisjesgezicht voorstelde. Het was rimpelloos en de wangen waren blozend rood. Het haar was in twee vlechten gedraaid, ze lagen naast het hoofd op het kussen.

Een lief meisjesgezicht, dacht Telander.

In de ooggaten van het masker waren de ogen van de overledene zichtbaar. In het mondgat waren de tanden van de dode te zien.

Het lichaam van het slachtoffer was geschonden: over de buik en benen waren diagonale wonden zichtbaar, waarschijnlijk was de vrouw met een mes gesneden. De sneeën hadden bijna niet gebloed, de kerven zouden dus *post mortem* kunnen zijn aangebracht. In de hals was een diepe snede te zien, het bloed moest wel in het matras zijn opgenomen, want uit de halswond moet ze veel bloed hebben verloren. Het hoeslaken was doorweekt.

Telander tilde voorzichtig een hand op en zag meteen dat de vingers geschuurd waren, ook van de andere hand. De vrouw droeg geen ringen of een horloge.

Geen vingerafdrukken mogelijk, dacht ze. De moordenaar wil blijkbaar de identificatie van het slachtoffer vertragen of zelfs onmogelijk maken. Als het slachtoffer een stafblad heeft en haar vingerafdrukken staan in ons bestand, was een match niet mogelijk. Dan hebben we DNA nodig.

Telander keek de kamer rond. De wanden waren gestuukt en geschilderd in een onbestemde groene kleur. Boven het bed hing een poster van een zonsondergang, misschien een foto die op het strand van Texel was genomen.

De kamer had een groot raam en een tuimelraampje dat openstond.

Op de vloer lag laminaat.

Telander keek onder het bed. Er lag een folder van museum Kaap Skil in Oudeschild, waarin met nauwelijks ingehouden enthousiasme over de jurk uit het zeventiende-eeuwse Palmhoutwrak werd verteld. Telander, die bijna nooit naar een museum ging, had de 'Nachtwacht van de onderwaterarcheologie' met ingehouden adem bekeken: de kostbare jurk met ingeweven bloem-

motieven, van kostbare materialen gemaakt, was prachtig bewaard gebleven, een wereldvondst. Er kwamen mensen uit vele landen om de zijden japon te bewonderen.

Telander gaf de folder aan de agent die haar gevolgd was. 'Die moet naar het lab.'

Ze hoorde vliegen brommen. Ze cirkelden om het hoofd van het slachtoffer en trippelden daarna zonder aarzeling de ooggaten van het masker in. Tien seconden later vlogen ze uit de gaten en landden op het venster, waar ze doodstil bleven hangen.

'Walgelijk,' zei Telander. 'Die gore vliegen weten altijd precies waar ze hun eitjes moeten leggen.'

Ze hoorde iemand naar boven komen, het was Fien Schepers, de nieuwe schouwarts, met wie ze al eens kennisgemaakt had op een receptie. De vrouw was nog jong, ze zou de dochter van Telander kunnen zijn. Ze had kort, donker haar. De overschoenen en handschoenen had ze al aangetrokken.

'Hé Fien! Welkom op je eerste plaats delict.'

De dokter mompelde iets, zette haar tas op de vloer van de overloop en klikte die open. Ze pakte er een stethoscoop uit.

Telander maakte ruimte voor haar en de schouwarts stapte de slaapkamer binnen.

'Eerst maar eens luisteren,' zei Schepers. Ze drukte de dopjes in haar oren en zette het borststuk op de vrouw. Ze verplaatste het een paar keer en trok daarna de dopjes uit haar gehoorgangen. 'Overleden, maar dat zal je niets verbazen. Vermoedelijke doodsoorzaak is bloedverlies. De halsslagader is doorgesneden. De overige wonden zijn na de dood aangebracht en volgen een patroon: steeds zeven snedes onder elkaar. Wat dat betekent, mogen jullie uitzoeken. Ik constateer alleen de dood en het feit dat het slachtoffer een onnatuurlijke dood gestorven is. Zelfmoord acht ik uitgesloten, want het voorwerp waarmee gesneden is, ligt niet bij het slachtoffer. Het ligt ook vast niet onder het bed.'

'Dat klopt. Ik heb al gekeken.'

'De snedes zijn strak aangezet. Iemand die dat voor het eerst zou doen, is waarschijnlijk meer aarzelend, behalve als de dader

gewend is om bijvoorbeeld dieren te slachten of te martelen. Ik vermoed dat de patholoog dat ook denkt.'

'Dat wordt weer naar Rijswijk.' Telander zuchtte. 'De laatste jaren ben ik daar te vaak geweest.'

'Texel is een echt moordeiland heb ik gelezen.'

Telander knikte.

'Je krijgt mijn verslagje vandaag nog.' Schepers liep langs Telander. 'Tot ziens, maar hopelijk duurt dat nog lang. Ik hou er niet van om een onnatuurlijke dood te constateren.'

Telander stak haar hand op. 'We zien elkaar vast weer.'

Bizarre moord inderdaad, dacht ze. De agent had gelijk. Vooral het masker maakt het *weird*.

Ze nam de trap naar beneden. De woonkamer was netjes, steriel bijna. Niets wees erop dat het vakantiehuisje onlangs nog bewoond was. Ook de keuken was opgeruimd.

Ze trok de vaatwasser open. Niets. In de lades en kastjes was alles geordend.

Haar telefoon bliepte. Ze keek op het scherm. Het was commissaris Simon Kraus uit Alkmaar.

'Lone, ik hoor dat er weer eens een moord gepleegd is op dat eiland van je.'

'Klopt, in een woning op vakantiepark De Sluftervallei. Op het bed in een van de slaapkamers ligt een dode, naakte vrouw. Ze heeft een latex masker op, ik heb haar gezicht dus nog niet gezien. Ik laat het afnemen van het mombakkes over aan de forensische collega's. Het zal nog wel even duren totdat die hier zijn.'

'Hoe is de vrouw om het leven gekomen?'

'Volgens de schouwarts is ze doodgebloed. Halsslagader doorgesneden.'

'Dat geeft altijd een bloedbad.'

Telander antwoordde niet.

'Verder nog iets bijzonders?'

'De voordeur moest geforceerd worden, want de schoonmakers kregen de deur niet open.'

'Waarom niet?'

'Geen idee.'

‘Ben je al bij de receptie geweest?’

‘Simon, ik weet heus wel wat ik moet doen.’

‘Je hebt gelijk. Bel me aan het eind van de dag even over wat je hebt gevonden.’

‘Doe ik.’

‘Heb je hulp nodig?’

‘Graag, maar geen stagiaire, dat is me vorig jaar slecht bevalen.’

‘Deze keer zorg ik voor een ervaren rechercheur, ik denk iemand uit Amsterdam. Ik zorg dat die vandaag nog bij je is.’

‘Dank je, Simon.’ Ze tikte op het telefoonscherm en schoof de mobiel in haar kontzak.

Weer een nieuwe partner, dacht Telander. De zoveelste.

Ze keek naar buiten en zag een jonge vrouw en man die naar de vakantiewoning keken. Snel liep ze via de openstaande voordeur naar het stel dat zich omdraaide en weg wilde lopen.

‘Wacht even!’ riep Telander. ‘Ik wil wat vragen.’

De vrouw en man bleven staan.

Telander liep op een sukkeldrafje op hen af. Ze hijgde licht toen ze voor het stel ging staan. ‘Boeiend?’

‘Wat bedoelt u daarmee?’ De stem van de vrouw was argwanend.

‘Ik ben rechercheur Lone Telander. Jullie keken naar dat huis. Telander wees naar de vakantiewoning.

‘Dat klopt.’ De man had een zware stem.

‘Waarom?’

De vrouw haalde haar schouders op. ‘Gewoon nieuwsgierigheid. Wij hadden dat huisje geboekt, maar de receptioniste vertelde dat we er niet in konden. We hebben een ander vakantiehuis toegewezen gekregen. Dat is alles.’

‘Ik wil graag jullie namen en telefoonnummers.’

‘Waarom?’ vroeg de man.

‘Misschien heb ik nog wat vragen. Geef me even een telefoonnummer, dan bel ik. Daarna kunnen jullie je gegevens even apen.’

De vrouw noemde tien cijfers die Telander intikte.

De telefoon rinkelde.

‘Graag meteen even jullie gegevens op de app.’ Telander draaide zich om en liep terug naar het vakantiehuisje. In het slot van de deur zat een doorzichtige, hard geworden vloeistof, waarschijnlijk secondelijm.

Ze stapte de woonkamer binnen en zei tegen de dienstdoende agent: ‘Ik ga even naar de receptie.’

Haar telefoon bromde en ze las het appje: *Levi Gradanus en Elise Verdonk*.

Ze beende naar de receptie, een minuut of vijf lopen.

‘Goedemiddag,’ zei een piepjonge vrouw. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik ben rechercheur Lone Telander. Wie had er tot vanmorgen geboekt in huisje 109?’

De vrouw tikte wat in op een computer. ‘Het is een wisseldag. Voor tien uur moeten de gasten het huisje verlaten. Dan wordt het schoongemaakt en dan kunnen anderen rond drie uur naar binnen.’

‘Levi Gradanus en Elise Verdonk heb ik al gesproken. Zij zouden vanaf vandaag in 109 verblijven. Wie had er eerder geboekt?’

De receptioniste zocht de gegevens op. ‘Zakhar Kopniak.’

‘Klinkt buitenlands.’

‘Klopt. De man kwam uit Oekraïne. Ik heb een praatje met hem gemaakt. Hij vertelde dat hij schrijver was en een paar dagen rustig wilde werken. Het was een echte prater, hij vertelde ook dat hij graag de zeventiende eeuwse jurk in museum Kaap Skil wilde zien.’

‘Heeft hij een adres opgegeven

‘Hij zei dat hij op de hotelboot in Oudeschild verbleef.’

‘Een vluchteling dus?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Heeft hij zich geïdentificeerd?’

‘Dat vragen wij nooit.’

‘Dus je hebt niet gecheckt of het werkelijk Zakhar Kopniak was?’

De vrouw schudde haar hoofd.

‘Was hij alleen?’

‘Klopt.’

‘Hebben jullie camerabeelden van de receptie?’

‘Die worden niet bewaard. Waarom vraagt u dit allemaal?’

‘Daar kan ik niet op ingaan. Hoe zag Kopniak eruit?’

De vrouw keek even omhoog en sloot haar ogen. ‘Ik schat zijn leeftijd op dertig. Hij was rond de 1.80 meter, had donkerblond haar en grijze ogen. Zijn handen en vingers waren opvallend fijn gevormd, als een pianist. Hij sprak geen Nederlands, maar Engels.’

‘Wat was zijn postuur?’

‘Atletisch. Het leek me een sterke man.’

‘Hoe heeft hij betaald?’

De vrouw keek in het systeem. ‘Met een creditcard.’

‘Kunt u daar een print van maken?’

De receptioniste tikte op het toetsenbord en daarna gaf de printer een signaal. Een A4'tje schoof uit het apparaat.

Ze legde het op de balie en Telander bestudeerde de gegevens. Het bedrag was 340 euro en de nummers van de creditcard stonden ook op het papier vermeld. Ze vouwde het papier op en stopte het in haar broekzak.’

‘Voor hoeveel dagen had Kopniak geboekt?’

De vrouw keek weer op haar scherm. ‘Drie.’

‘Heeft hij bezoek gehad?’

‘Geen idee, dat kan ik van hieruit niet zien.’

‘Zou het kunnen dat iemand zich hier aan de balie heeft gemeld en gevraagd heeft waar Kopniak verbleef?’

‘Niet toen ik werkte.’ De vrouw kreeg een verveelde uitdrukking op haar gezicht.

‘Wil je even opschrijven wie de afgelopen dagen op de receptie gewerkt heeft?’

De vrouw zuchtte. ‘Dat kost tijd.’

‘En die heb je niet?’

‘Ik zal mijn best doen. Komt u de namen en telefoonnummers later vanmiddag ophalen?’